

အရုပ်ဆိုးမ

၈၀၈

“ဒီကောင်ကြီးတော့ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ အလကား ပိုနေတာပဲ” ဟူသော စကားသည် ဇော်ဝင်းနှင့် အလုပ်တူ လုပ်ဖက်ဖြစ်သော စာရေးစာချိအားလုံး၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်နေတော့၏။

ဇော်ဝင်းကား အသောက်အစားမရှိ၊ လောင်းကစား ခြင်းလည်း ကင်း၍ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလုပ် တိုက်ရှိ စာရေးမကလေးများအား မိမိထက်ငယ်သော အဒေါ်ပျိုကလေးများကဲ့သို့ သဘောထားလေ့ရှိရာ အရာ ရာတွင် ဇော်ဝင်းနှင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကျသော အလုပ်တူ လုပ်ဖက် အောင်သင်းဆိုသူက “လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ် လာရင် အပျော်အပါး တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ရှိရဦးမ ပေါ့။ ဒီလိုဟာကလေးတစ်ခုခုမှမရှိရင် ဒါလောက်စိတ်ညစ် စရာ ဒုက္ခပင်လယ်တွေ ဝေနေတဲ့ လောကကြီးကို လူအ ဖြစ်နဲ့ ခင်မင်တွယ်တာပြီး အသက်ရှင်နေချင်စရာ ဘာတစ် ချက်ရှိသေးတော့သလဲ။ ဒီလိုမှပျော်မှုပါးမှုမရှိရင် ရဟန္တာ သော်လည်းကောင်း၊ နွားသော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု မှတ်ချက်ပြုဖူးလေသည်။

ဇော်ဝင်းကား တင်းနစ်ရိုက်ကစားခြင်း၊ အလေးမ ခြင်း၊ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းစသည့် အားကစားနှင့် ပတ်သက် မှုတို့၌သာ ဝါသနာစူးစိုက်လေရာ “ဒီကောင်ကြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ရမှပဲ သူ့ဝါသနာပြင်ပြီး လူရာ ဝင်တော့မှာပဲ” ဟု အောင်သင်းက ပြောစမှတ်ပြုဖူးလေ၏။ ထိုစကားအတိုင်း ဇော်ဝင်းအား လူရာသွင်းချင်သည့် စာ ရေးမကလေးများ ရှိကြသော်လည်း ဇော်ဝင်း၏ “ညီလို”

အစ်ကိုလို” သဘောထားမှုကြောင့် မည်သည့်မိန်းကလေး မှ အကြံမအောင်ဘဲ ရှိရာလေ၏။

ထိုသို့ ဇော်ဝင်းအား အမိဖမ်းရန် ကြံစည်ကြသူတို့ မှာ မအောင်မြင်ကြသော်လည်း တစ်ညတွင်ကား မမျှော် လင့်သော နည်းအားဖြင့် (ဝါ)အောင်သင်းအလိုဆန္ဒနှင့် မတူသောနည်းအားဖြင့် ဇော်ဝင်းမှာ အခြားမိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကားတင်ပြေးခြင်းကို ခံရလေ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဇော်ဝင်းမှာ ခါတိုင်းထက် အလုပ် ပြန်ချိန် နောက်ကျနေလေ၏။ ထိုသို့ နောက်ကျခြင်းမှာ စီးပွားရေးအခြေအနေ ပြောင်းလဲကျပ်တည်းမှုကြောင့် အ လုပ်တိုက်အသီးသီး အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်၍နေကြသည့် အထဲတွင် “အမျိုးသားစီးပွားရေးလိမ္မာတက်ကြီး” ပျက်သွား ပြီဟူသော သတင်းကြောင့် ဇော်ဝင်းမှာ အလုပ်ကို ဝီရိယ စိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်စစ်ဆေးနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုနေ့တွင် ဇော်ဝင်းမှာ ည ၇ နာရီခန့်မှ အလုပ်ဆင်း ဖြစ်ရာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုအတွက် အချိန်မရတော့သဖြင့် အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ပြန်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ဘား လမ်းထဲမှဖြတ်၍ ဘူတာရုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဘားလမ်းမှာ တစ်ခါက လူအနေအထိုင် သန့်ရှင်းသောနေ ရာ ရပ်ကွက်ဖြစ်သော်လည်း ခွေးလေးများ တောနဲ့ဆိုသကဲ့ သို့ ရပ်တိုင်းရွာတိုင်း လူမျိုးပေါင်းစုံပြုတ်သိပ် ရောထွေးနေ ကြရသည့် ယခုအချိန်အခါတွင် ထိုရပ်ကွက်မှာလည်း မသန့်ရှင်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိလေ၏။ လမ်းဓာတ်မီးများက လည်း ပျက်စီးလျက်ရှိလေရာ ဇော်ဝင်းသည် အမှောင်တစ်

ကွက်၊ အလင်းတစ်ကွက်ရှိသည့် ထိုလမ်းထဲမှ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်၍လာရာတွင် သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ အောက်ဆုံးလှေကားမှ “မိန်းမပျို”တစ်ယောက် ထွက်၍ လာသည်ကို ရိပ်ခနဲတွေ့လေ၏။

ဇော်ဝင်းမှာ ထိုမိန်းမပျိုအား ကိုက် ၂၀ ခန့်အကွာ လောက်ကပင် မြင်ရသော်လည်း အဝတ်အစားကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလင်းရောင် ဟပ်သဖြင့် ဝိုးတိုးဝါးတာမြင်ရသောမျက်နှာအားဖြင့်လည်းကောင်း အတော်အကျည်းတန်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဇော်ဝင်းသည် ထိုမိန်းကလေးအား အာရုံစိုက်လိုက်ခြင်းမှာ ထိုလမ်းထဲတွင် မိန်းမရုပ်များ ရှိသည်ဟူ၍ ကြားရဖူးခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ ထိုမိန်းကလေး၏ ရုပ်လက္ခဏာကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘဲ ထိုမိန်းကလေး၏ အမူအရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံကို မြင်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုမိန်းကလေးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ၎င်းမှာ တစ်စုံတရာပြုလုပ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်၍မရ၊ စိတ်ဒွိဟဖြစ်နေပုံကို သိသာနိုင်ပေ၏။ ၎င်းသည် ဇော်ဝင်းလာနေသည်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၊ လမ်းအထက်အောက်ကို မျှော်မှန်းကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေရာက မိမိအနီးသို့ ဇော်ဝင်းရောက်လာရာတွင် လှေကားပေါ်သို့ ပြန်တက်မည်ကဲ့သို့ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ပြီး အနီးသို့ ဇော်ဝင်းကပ်လာမှ ရှေ့သို့ပြန်ထွက်ကာ ဇော်ဝင်း၏ ရှေ့မှဆီး၍ ရပ်လိုက်လေ၏။

ဇော်ဝင်းသည် မိမိရှေ့မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကာဆီးနေသဖြင့် ကျွေ့ရှောင်မည်အလုပ်တွင် ထိုမိန်းကလေးသည် ဇော်ဝင်း၏ လက်ရုံးကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ကာ “ဒီမှာ ရှင်နဲ့အတူတူ လမ်းထိပ်အထိ ကျွန်မလိုက်ခဲ့ပါရစေ” ဟု အရေးကြီးသည့် လေသံမျိုးဖြင့် တိုးတိုးပြောလေ၏။

ဇော်ဝင်းမှာ အတော်ကလေးလန့်၍သွားလေ၏။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်းခြယ်လှယ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်ပြင် နှာခေါင်းမှာလည်း ပွယောင်းယောင်းနှင့် ပေါင်ဒါကို မှိုတက်အောင် ရိုက်ထားသည့်အတွက် ရုပ်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်။ သူ့လက်နှင့်အကိုင်ခံရသည်ကိုပင် မိမိမှာ သန၍ သွားလေပြီဟု အထင်ရှိမိလေ၏။

ဇော်ဝင်းမှာ ထိုသို့မကြိုက်မနစ်သက်သော်လည်း

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ခါးခါးတောက်တောက် ဘယ်အခါမှ ပြောဆိုဖူးသူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် ရှောင်လွှဲ၍ ပြေးနိုင်ရန် ဆင်ခြေရမယ်ရှာဖို့ စကားလုံးကို စဉ်းစားနေစဉ် မိမိ၏လက်ရုံးကို ကိုင်ထားသည့် ထိုမိန်းကလေး၏ လက်များသည် ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် “လာပါရှင် ခပ်မြန်မြန်” ဟု အလျင်စလို ပြောသံကို ထပ်မံ၍ကြားရပြန်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ညအချိန် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့်လူတစ်ယောက် လျှောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွတ်သွားမည်စိုးရိမ်သည့် အမူအရာဖြင့် ဟိုကြည့်ဒီရှာနှင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာ လာနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ထိုလူနှင့် မိန်းကလေး အဆက်အသွယ် တစ်စုံတရာ ရှိရမည်ဟု တွေးမိလေ၏။

“အိုရှင်... ခပ်မြန်မြန်ကလေး လာစမ်းပါ” ဟု နောက်ထပ်၍ ကြားရပြန်ရာ ဇော်ဝင်းမှာ ဆင်ခြေပေးစရာ စကားကို ရှာ၍မတွေ့နိုင်ဘဲ နောက်တစ်စက္ကန့်အတွင်း၌ ထိုမိန်းကလေး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားလေ၏။

ဇော်ဝင်းမှာ မစဉ်းစားတတ်၊ မကြံတတ် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ရောက်လာသည်ကိုပင် မသိဘဲ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်သကဲ့သို့ လိုက်ပါလာရာ “ဒီမှာ ကိုယ်တော်ချောကြီးရဲ့ အိမ်ပြန်လို့ ဘာမှလုပ်စရာလည်းမရှိဘူး။ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ။ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ရအောင် ဒီနေ့ကားလဲတယ်။ ဇာတ်လမ်းတော်တော့ကို ကောင်းသတဲ့” ဟု ထိုမိန်းကလေးသည် စောစောကကဲ့သို့ အသံမတိုးတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်၊ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကလေးပြောရာ ဇော်ဝင်း၏ စိတ်ထဲမှာ အခုနေ အသိတစ်ယောက်ယောက် ဒီလိုမြင်၊ ဒီလိုကြားရရင် ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ ဟု အတွေးပေါက်ပြီး ပူထူရှိန်းဖိန်း၍ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကံအားလျော်စွာ မည်သည့်အသိတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ စောစောက လှမ်း၍မြင်ရသော ဦးထုပ်နှင့်လူအနီးသို့ ရောက်လာနေပြီကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် မိမိတို့ကို မြင်သည်နှင့် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ပြူးတူးပြတ် စူးစိုက်၍ ကြည့်လေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် နှာခေါင်းပွပွ ပေါင်ဒါတရကြမ်း၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲနှင့် ဟိုတယ်ဒေဝီပမာ ဖြီးလိမ်းခြယ်လှယ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ယခုလောက် စူးစိုက်ကြည့်ဖွယ်

ကောင်းလှသည် မက်စရာရုပ်မဟုတ်ချေ။

မိန်းကလေးသည် ထိုသူ၏အနားသို့ ရောက်ခါမှ ပို၍အသံကျယ်လာကာ “ဒီမှာရှင် ရှင်ကို ကျွန်မယူထားတာ တန်ခိုးတစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အိမ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတာ ကြည့်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး တွဲပြုသွားချင်၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကလေးလည်း ကြည့်ချင်သေးတာပေါ့... အိုရှင် ရှင်ဟာ ဘယ်နှယ်တုံး။ စကားမပြောဘာမပြော တုံ့ဖျက်ဘောလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ တစ်ခါတလေမှ ရုပ်ရှင်ပွဲကလေးကြည့်တာ ဘယ်လောက် ကုန်ခန်းသွားမှာလိုက်လို့” ဟု ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

ဇော်ဝင်းကား တန်တော့ ငါ အရူးမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေပြီ။ အရူးမလည်းဖြစ်၊ အရုပ်ကလည်းဆိုး ဓာတ်သိထဲကတွေ့ရင်တော့ အကြီးအကျယ် အရှက်ကွဲဖို့ အပေါက်ပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါမလဲ။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ပုလိပ်ကိုခေါ်ပြီး ဟောဒီမှာ အရူးမတစ်ယောက် အတော်ကလေး ဆိုးနေတယ်ဆိုပြီး ထိုးအပ်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဟု အကြံထုတ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေး၏ပါးစပ်မှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် နောက်ထပ်ထွက်လာသောစကားမှာ ဤအကြံကို မေ့ပျောက်သွားစေလေတော့၏။

“ဒီမှာ တဆိတ် နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ခုနက ဦးထုပ်နဲ့လူ လိုက်လာသလားလို့”

ဇော်ဝင်းသည် ယခုအဖြစ်အပျက်မှာ ထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိလာပြီးလျှင် ထိုအရုပ်အထွေးထဲတွင် အလိုတူအလိုပါအဖြစ် မပါဝင်လိုလှသော်လည်း ထိုမိန်းကလေးခိုင်းသည့်အတိုင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိကာ “ရပ်ပြီး ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေတယ်” ဟု အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

“အဲ... ခက်တော့တာပဲ။ ရိပ်မိသွားပြီထင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး။ ရှေ့အချိုးကျရင် ပြန်ပြီးတစ်ချက် ကြည့်ပါဦး။ သူလိုက်လာတယ်ဆိုရင်တော့ ကားတစ်စီးစီး ပေါ်တက်ပြီး ထွက်ပြေးကြမယ်”

ဇော်ဝင်းမှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပါလာရာ ထိုမိန်းကလေး၏ ခြေလှမ်းများမှာ သွက်သည့်ထက်သွက်၊ မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးကား အရူးမတစ်ယောက်မဟုတ်။ ထိုသူကား မိန်းမ

ထိန်းဖြစ်၍ ထိုမိန်းကလေးကား မိန်းမပျက်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူတို့၏ အရုပ်အထွေးတွင် မိမိဘာမှ ပါဝင်စရာမလို။ ထိုမိန်းကလေး ထွက်ပြေးခြင်းကို မိမိက ကူညီရန် အကြောင်းမရှိဟု တွေးတောကာ လွတ်ဖို့ရာ ရှောင်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးလေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်များမှာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသဖြင့် သူ့အားတွန်းပစ်ဖယ်ရှားမှ အလွတ်ရန်နိုင်မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အားလည်း ထိုသို့အကြမ်းမလုပ်လို။ သို့နှင့် ဇော်ဝင်းသည် ဘယ်ရောက်၍ ရောက်လာမှန်း ဂရုမပြုမိဘဲ ပါလာရာက နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထုပ်နှင့်တွေ့ခဲ့ရသော သူသည် အပြေးကလေးလိုက်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ဤတွင် မိန်းမပျက်ကလေးက “တက် တက် မြန်မြန် တက်” ဟု ဆိုသဖြင့် ဇော်ဝင်းသည် ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုက်ရပ်ထားသော ပရိုက်ဗိတ်တက္ကစီတစ်စီးကို တွေ့ရပြီးလျှင် မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် ရှေ့နောက်စဉ်းစားမနေနိုင် နောက်က လူလိုက်လာမည်ကို ထိုမိန်းကလေး လန့်သကဲ့သို့ မိမိလည်းရော၍လန့်ကာ တက္ကစီတံခါးဖွင့်ပြီး တက်လိုက်မိလေ၏။ မိန်းမပျက်လည်း ဇော်ဝင်းနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ ကသောကမျော ကားပေါ်သို့တက်ကာ တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာအား “ကဲ... မောင်းမောင်း မောင်းချင်တဲ့ဆီ ဦးတည့်ရာမောင်း” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဒရိုင်ဘာလည်း ဤအဖြစ်မျိုး တွေ့ကြုံရဖူးလှပြီဖြစ်သကဲ့သို့ ကားကိုချက်ချင်း စက်နှိုး၍ မောင်းလေ၏။

ဇော်ဝင်းမှာ ကားပေါ်သို့ရောက်မှ မိမိသည် အရူးမတစ်ယောက်ကို သို့မဟုတ် မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ကို ကားတင်ခိုးပြေးသည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်ရချေတော့မည်လား ဟု ပူပင်ကာ နောက်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိတို့နောက်သို့ လိုက်လာသူသည် ကားထွက်လာသည့်နေရာသို့အရောက်တွင် ရပ်တန့်ကာ “ဟေ့... မလှကြည် မလှကြည် ကားရပ်လိုက်” ဟုလှမ်း၍ အော်သည်ကို ကြားရမြင်ရလေ၏။

ကားသမားကား ရပ်၍မပေးဘဲ မလှကြည်၏ အမိန့်အတိုင်း ဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြီးမောင်းလာရာ ထိုအချိန်တွင်လည်း အသွားအလာယာဉ်များ အနည်းငယ်ရှင်းလာပြီ

ဖြစ်၍ ပန်းဆိုးတန်းမှ ရေကျော်စတော့ကိတ် မီးရထားရုံး ဦးအုန်းခိုင်လမ်းမှ တောင်ညွန့်သို့ လမ်းတွင် အတားအဆီး မရှိဘဲ တောက်လျှောက်မောင်းလာခဲ့လေ၏။

တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်သက်၍ လာခဲ့ကြရာ တောင်ညွန့် သို့ရောက်မှ မိန်းမပျိုကလေး စကားကို စလေ၏။

“ရှင်တော့ကျွန်မကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်မှာအမှန်ပဲ”

အမှန်ပင် ဇော်ဝင်းသည် မလှကြည့်အပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထင်ထားပြီးဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုပြောလိုက်သော မလှကြည့်၏ အသံမှာ အရပ်ဆိုးသလောက် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းရကား ဇော်ဝင်းမှာ မိမိစိတ်၌ ရှိသည့်အထင်ကို ဖွင့်၍မပြောရကံဘဲ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ၍ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မိန်းမပျို၏ လက်ကလေးများသည် အလုပ်များနေကာ သူ၏မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့်ပွတ်သပ် ပြုပြင်လျက် ကျွဲကော်ကိုင်ဖြူ တပ်ထားသော မျက်မှန်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်လေ၏။

“အင်း... ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါဘူး။ အဆန်းပဲလို့ အောက်မေ့တာပါပဲ” ဟု ဇော်ဝင်းကပြောပြီး မိန်းမပျိုဘက်သို့ကျောပေးကာ ကားပြင်သို့ကြည့်နေလိုက်လေ၏။

“အဆန်း...အဆန်း...ဟုတ်လား”

ဇော်ဝင်းကား ဘာမျှပြန်မဖြေ။ မိမိတစ်စုံတစ်ရာ ပြောလျှင် သူ့အား အားပေးရာ ရောက်မည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ အားပေးသည့်အနေမျိုးရောက်လျှင် ရှေ့လျှောက်ဘာလုပ်မည်ကို မစဉ်းစားဝံ့အောင် ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဇော်ဝင်းသည် မိန်းကလေးအား လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ဒီလိုအရပ်ဆိုးဆုံး၊ အန်ချင်စရာ၊ သားစိတ်မယားစိတ် ကုန်ခန်းစရာဟု တွေးရာက အို... လှလှ...မလှလှ သူဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟု ဇော်ဝင်းသည် အတွေးကို ပျောက်လိုက်လေ၏။

“ဆန်းပြားလှတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ရှင်... နို့ပေမယ့် ဘိတ်ဘိတ်သားမသိတဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲတစ်ယောက်ကို အတင်းအသိဖွဲ့ ဇွတ်အားကိုးရတာဟာ ကျွန်မအဖြစ် ဘယ်လောက်ဆိုးလွန်းလို့ဆိုတာ တွေးမိရင်တော့...”

ဇော်ဝင်းမှာ ထိုမိန်းမပျိုကို မျက်နှာမကြည့်ဘဲ အသံချည့်သာ ကြားရမည်ဆိုလျှင် အတော်ကို ချောမောလှပ ကျက်သရေ ပြည့်ဝသူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ လူတိုင်းယူဆကြလိမ့်မည်ဟု နှလုံးပြုမိလေ၏။ သူ

အသံကလေးကား လွန်စွာပင် သာယာညွတ်ပြောင်းလျက် နားထဲတွင် ကြည့်ရှုင်စိမ့်အေး၍ သွားစေတော့၏။ မျက်နှာကို စိစိကြည့်လိုက်ဘိမူကား ထိုသို့စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကို ပပျောက်သွားစေနိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဇော်ဝင်းသည် အရပ်ဆိုးလှသောမျက်နှာကို မကြည့်ချင်၊ စိတ်ကူးယဉ်နေရခြင်းမှာပင် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရမည်ဟုယူဆကာ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲနေလိုက်ကာ “အင်း...ဟုတ်သပေါ့လေ... အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့လေ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တဲ့ အမှန်ပါပဲရှင်... ကျွန်မမှာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့စိတ်ကြီးထဲမှာ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာပါပဲ”

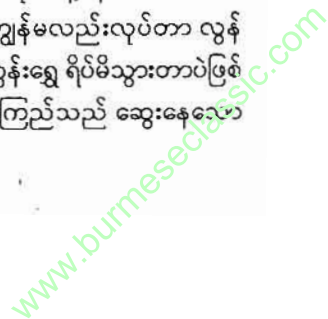
ဇော်ဝင်းမှာ ထိုမိန်းမပျို၏အသံသည် မိမိ၏စိတ်ကို ညွတ်လာအောင် ပြုလျက်ရှိနေလေပြီဟု တွေးမိကာ စိတ်ကို တင်းလိုက်ပြီးလျှင် မိမိသည်စိတ်ကူးယဉ်နေ၍မဖြစ်။ ကြာလျှင် သည်ထက်သည် သနားစရာ ဇာတ်လမ်းကိုခင်းကာ ထိုဇာတ်ထဲတွင် မိမိကိုပါဝင်ပြီး ကပြအသုံးတော်ခံစေသည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်တော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင် သနားစိတ် ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ကာ မလှကြည့်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ကြည့်လိုက်ရာတွင် မိမိ၏လွမ်းစိတ်၊ သနားစိတ်ကို ပျောက်သွားစေမည့် အရပ်ဆိုးဆိုးမျက်နှာကို မတွေ့တော့ဘဲ စောစောက တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ ပါးပေါ်တွင် ထူလဗျစ်ဖို့ထားသည့် ပေါင်ဒါများမှာ ချောမောညီညာစွာ ရှိနေကာ ပွယောင်းယောင်း နှာခေါင်းကြီးသာမရှိလျှင် အတော့ကို ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသို့မျက်လုံးမျက်ခုံး အသားအရေမှစ၍ တစ်မျက်နှာလုံး လှသမျှကြည့်မရအောင် ဖျက်ဆီးနေသော နှာခေါင်းကြီးကို ဇော်ဝင်းစူးစိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက် မလှကြည့်သည် ရှက်၍သွားကာ “အို” ဟုဆိုပြီး နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်လေ၏။

“စိုက်ကြည့်မိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်...”

“အို...ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မလည်းလုပ်တာ လွန်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကိုထွန်းရွှေ ရိပ်မိသွားတာပဲဖြစ်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို မလှကြည့်သည် ဆွေးနေလေ။

အသားများကို လက်နှင့်ဖွဲ့ခွာဘိသည့်အလား ပွယောင်း
ယောင်းနှာခေါင်းကြီးကို လက်နှင့်ဖွဲ့၍ ရွှေချလေ၏။

“အဲဒါ ကျွန်မကို မမှတ်မိအောင် နှာခေါင်းကို
ဖယောင်းတွေအုံပြီး ရုပ်ဖျောက်ထားတာပဲ။ အဲဒီဖယောင်း
ဟာ ရုပ်ရှင်တွေမှာ ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲလုပ်ရင် သုံးရတဲ့ ဖ
ယောင်းပဲ။ ကျွန်မက လုပ်နေမကျလို့ လုပ်တာလွန်သွား
တော့ ရိပ်မိပုံရတာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ အတူတူနေတဲ့ မခင်စီဆိုတာ
ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်မင်းသမီး။ သူ့အိမ်မှာရှိရင် ကျကျနန လုပ်
ပေးမှာပါပဲ။ သူမရှိလို့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မလုပ်ရတော့” ဟု
ပြောရာက မလှကြည်က “လက်ကိုင်ပုဝါကြီးကြီး တစ်
ထည် မပါဘူးလား...” ဟု မေးလေ၏။

ဇော်ဝင်းသည် အံ့သြခြင်းဖြစ်လျက် မိမိ၏ လက်
ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ပေးပြီးလျှင် နှာခေါင်းပေါ်ရှိ ဖယောင်းများ
ကို မလှကြည် ပွတ်သပ်ပစ်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း အတော်
လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရကာ
ဒါလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတဲ့
ဒုက္ခကို ဘာဒုက္ခပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဝင်ပြီး ကူညီထမ်းရွက်မယ်ဟု
စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

မလှကြည်သည် မိမိမျက်နှာကို ပွတ်သပ်သုတ်သင်
ပြုပြင်လိုက်ရာ အရုပ်ဆိုးလှသော လူနတ်သမီးသဏ္ဍာန်မှ
ဒေဝစွဲရာ အချောအလှကလေးအဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်း
လဲလာသည်ကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ရှုနှစ်သိမ့်နေလေတော့၏။

“ကျွန်မက ပြုပြင်နေကျ မဟုတ်လို့ ကိုထွန်းရွှေရိပ်မိ
သွားတာ။ ဒါတောင် ရှင့်ကို ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်
ဘာလုပ်ရအောင်နဲ့ အသံမြှင့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ သူ့ရုတ်
တရက် အကဲမခတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသေးတယ်။ မခင်စီ
လည်း ပြဇာတ်အတွက် ဇာတ်တိုက်ရအောင် သွားနေလို့
သူ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲ လုပ်
ခဲ့ရတယ်။ အစကတော့ ကျွန်မဒီလို ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲလုပ်
ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး။ မခင်စီသာရှိရင် ပြေးမှာ
ကိုမဟုတ်ဘူး။ နို့ပေတဲ့ ဘယ်သူမှလည်းမရှိ၊ ကျွန်မအိမ်
လိပ်စာကိုလည်း ကိုထွန်းရွှေသိတဲ့အတွက် အလုပ်တိုက်
က ကသောကမျော အိမ်ပြန် ကမန်းကတန်း ရုပ်ပြောင်းပြီး
ပြေးခဲ့ရတာ။ စင်စစ်မတော့ မန်နေးဂျင်ဒါရိုက်တာအိမ်ကို
အရောက်သွားမလို့ပါပဲ။ လမ်းမှာအလုပ်တိုက်က တစ်
ယောက်ယောက်တွေ့ရင် ချောက်ကျတော့မှာကိုသိလို့ ရုပ်

ပြောင်းလာရတာပဲ။ ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား”

စင်စစ် ဇော်ဝင်းမှာ ကောင်းစွာနားရှင်းလှသည် မ
ဟုတ်ပေ။ လူ့အတွေ့မခံလို၍ ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲလုပ်လာခြင်း
ကိုသာသိ၍ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးလာခြင်းကိုမသိ။ သို့
ရာတွင် မလှကြည် ပြောလိုသည့်စကားများကို ဆုံးအောင်
နားထောင်ဦးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းကာ “အင်း... ရှင်းပါတယ်ဆို
ပါတော့...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီလို ထွက်လာပြီး မကြိတ်တတ် မစည်တတ်
ဖြစ်နေတုန်း ရှင့်ကိုမြင်ရတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူတစ်
ယောက်ပဲလို့ လူမြင်ရုံနဲ့ အကဲခတ်မိပြီး အတင်းဝင်ရော
ရတော့တာပါပဲ။ ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်လိုမိန်းကလေး
လဲလို့ အောက်မေ့မှာပဲနော်...”

“ဒါထက် ကိုထွန်းရွှေဆိုတာက ဘယ်သူ”

ဇော်ဝင်း၏ စကားမဆုံးမီ ဒရိုင်ဘာသည် နောက်
သို့ လှည့်ကြည့်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ပြ၍ “ဟော...
ဟော နောက်ကလိုက်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စကား
ပြတ်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကြရာ ကားတစ်စီးနှင့်
အမိလိုက်လာနေသော ကိုထွန်းရွှေကို တွေ့ရလေ၏။

ဇော်ဝင်း၏စိတ်တွင် ဤကဲ့သို့ ပြေးနေကြ၍ မဖြစ်နိုင်
လွတ်ဖို့လည်း အကြောင်းမရှိ။ မလှကြည်ပြေးလာခြင်းအ
ကြောင်းရင်းကို သိရမှ ထွန်းရွှေ၏ ဘေးရန်ကို ရှောင်ကွင်း
နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ “ကိုထွန်းရွှေဆိုတာက
ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မတို့ အလုပ်တိုက်က မန်နေဂျာ ဦးမြဘူးရဲ့
လူယုံတော်ပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တစ်ကျိတ်
တည်း တစ်ညဏ်တည်း ရှုပ်နေကြတာပဲ”

“နို့ အခု ထွက်ပြေးလာတဲ့ အကြောင်းကတော့
ကော”

“ဒါကိုပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ။ ပြောလို့ မပြီးခင်
မိနေတော့မှာပဲ”

“နေပါဦး မလှကြည်က ဘာများ ဘေးအန္တရာယ်
ရောက်စရာ ဖြစ်လောက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ”

“အမလေး” ဟူသော မလှကြည်၏ အသံသည်
ဇော်ဝင်းအား ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားစေတော့၏။
ကားမှာ ဇတ်ခနဲ ထိုး၍ရပ်လိုက်ရာ ဇော်ဝင်းနှင့် မလှကြည်
တို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်လုံးချင်း ဆောင့်

မိသွားလေ၏။ ကားမှာ လမ်းတစ်လမ်းသို့အဖြတ်တွင် အပြင်းမောင်းလာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးနှင့် ဝင်၍တိုက်တော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည် အတွက် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဇော်ဝင်းနှင့် မလှကြည်တို့မှာကား ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည့်အတွက် တစ်ယောက် အပေါ်တစ်ယောက် ထပ်၍ လဲတော့မည်ကဲ့သို့ရှိရာက ပြန်၍ကျကျနနထိုင်မိကြ ရာတွင် ထွန်းရွှေ၏ကားမှာ ဘေးချင်းကပ်၍ ဆိုက်ရပ်လိုက် ပြီး ကားပေါ်မှ ထွန်းရွှေဆင်း၍ လာလေ၏။

“ကဲ... မလှကြည် ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ” ဟု ထွန်းရွှေက မေးလေ၏။

မလှကြည်သည် ထွန်းရွှေအား အဖြေမပေးဘဲ ဇော်ဝင်း၏ လက်ရုံးနှစ်ဘက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာကလေးကို မော့ကြည့်ကာ “ကျွန်မကို ပစ်မပြေးပါနဲ့နော်” ဟု ပြောရှာလေ၏။

ဇော်ဝင်းသည် ယခင်အခါများ၌ မိန်းကလေးတစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့် နီးနီးစပ်စပ်နေရလျှင် ရှက်ကြောက်နေ တတ်သော်လည်း ယခုမူ ကေသရာဇာခြင်သော်မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းမျိုးဖြင့် “အို စိတ်သာချ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထွန်းရွှေသည် ကားထဲသို့ဝင်ကြည့်ကာ “မလှကြည် သူက ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုလေ၏။

ဇော်ဝင်းသည် မလှကြည် အဖြေရမခက်အောင် “ကျုပ်နာမည် ဇော်ဝင်းပဲ” ဟု ဝင်၍ အဖြေပေးလေ၏။

“ဪ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါထက် မလှကြည် ဘယ့်နှယ်တုန်း။ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ တုန်း။ ကျုပ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဦးမြဘူးနဲ့ တွေ့ဖို့အရေးကြီး နေတယ်”

“မလိုက်ဘူးရှင်... မလိုက်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ဒရိုင်ဘာနှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ် ကဆင်း၍ ၎င်းတို့ပြောဆိုနေသည့် စကားများကို နားထောင်နေကြလေ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ဦးနှစ်ဦးလည်း ထူးခြားသလိုရှိကာ လာ၍ရပ်ကြလေ၏။ အတန်ကြာလျှင် လူနည်းစုကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာကာ ပုလိပ်တစ်ယောက်လည်း ရောက်ရှိ၍လာလေ၏။

“ဒီမှာ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ပုလိပ်က မေးလေ၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်တိုက်

က စာရေးမပါ။ အမျိုးသား စီးပွားရေးလီမိတက်က သူ ဒီနေ့ အခွင့်မရဘဲ အလုပ်စောစောပြန်ပြေးလို့ တိုက်အုပ်ကြီး ဦးမြဘူးက မှားယွင်းနေတဲ့ အလုပ်စာရင်းတစ်ခုအတွက် သူ့ကိုအခေါ်ခိုင်းတာ သူက မလိုက်ဘူးလုပ်နေတာပါ”

ပုလိပ်သည် အိတ်ထဲကမှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်ကာ ကားနံပါတ်များကို ရေးမှတ်ပြီးနောက် မလှကြည်အား “နို့ အလုပ်အတွက်ခေါ်တာ ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ မလိုက်သွား နိုင်တာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“အို မလိုက်နိုင်ဘူး” ဟု မလှကြည်က ပြောကာ ဇော်ဝင်းအား တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး “ကိုဇော်ဝင်း ကျွန်မ အနားက မခွာနဲ့နော်” ဟု ပြောလေ၏။

ပုလိပ်သည် ကားထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ကာ ဇော်ဝင်းကိုမြင် ရ၍ “သူကကော ဘာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ကျုပ်... အဲ... သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့်လူပဲ” ဟု ဇော်ဝင်းသည် မလှကြည်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘဲ ပြောချ လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ဇော်ဝင်းမှာ ချောက်ကျ စရာရှိလျှင် မလှကြည်နှင့်အတူတူ ချောက်ကျတော့မည်ကို တွေးလိုက်မိသော်လည်း မလှကြည်က မိမိပြောလိုက်သည့် စကားကို ကျေနပ်သကဲ့သို့ မိမိ၏လက်ကို အားရပါးရဖျစ် ညှစ်ပြလိုက်သည့်အတွက် အတော်ကလေး ဖိမိတွေ့အား တက်သွားလေ၏။

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲလေ ကျွန်တော် က တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေကြရောလားလို့။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မလိုဘူးပေါ့”

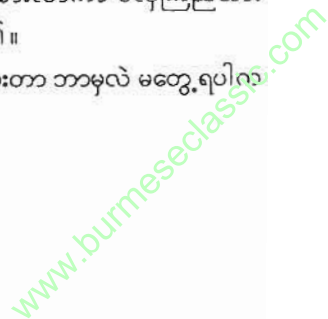
ထိုအခါ ထွန်းရွှေက “မလိုဘူးဆိုရင်လည်း ဟုတ်တာပဲ။ နို့ပေတဲ့ ဒီမိန်းကလေးက မလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ လိုလိမ့်မယ်။ အလုပ်တိုက်က ငွေစာရင်းကို ဗလောင်းဗလဲ လုပ်ထားလို့” ဟု ပြောလေ၏။

“အို... ကျွန်မနဲ့ ငွေစာရင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“နို့ ဘာပြုလို့ မျက်မှန်တပ် နှာခေါင်းအတူလုပ် ရုပ် ဖျောက်ပြီး ကျုပ်လိုက်ခေါ်တော့ ထွက်ပြေးရတာလဲ”

ရုပ်ဖျောက်ထွက်ပြေးသည်ဟူသော စကားကြောင့် ပုလိပ်လည်း ပြန်၍စိတ်ဝင်စားလာကာ မလှကြည်အား သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။

“သူ့မှာ ရုပ်ဖျောက်ထားတာ ဘာမှလဲ မတွေ့ရပါလား”

“ဟောဒီ သူတို့ဒရိုင်ဘာပဲ မေးကြည့်ပါ” ဟု ထွန်းရွှေက သက်သေတင်လေ၏။

“သူတို့တက်လာတုန်းက ရုပ်ဖျောက်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ခိုးရာထွက်ပြေးတဲ့ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်ပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး တင်ခဲ့တာပဲ။ အခုမှ စောစောကလို နှာခေါင်းပွကြီးနဲ့ အရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး မဟုတ်တော့တာ တွေ့ရတယ်”

“ဘယ်ကနေ တင်လာတာလဲ”

“ပန်းဆိုးတန်းထောင့်က”

“ကဲ... ဗိုလ်ကြီး ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား” ဟု ထွန်းရွှေက ပုလိပ်အား ကြိုက်လုံးစကားဖြင့် မြှောက်ပင့်ပြောပြီးလျှင် “ကဲ မလှကြည် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်စမ်းပါ။ ပြန်လိုက်လာရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

မလှကြည်သည် ဇော်ဝင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်များကိုလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပုလိပ်အား “ကျွန်မကိုခေါ်တာမလိုက်ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်နိုင်သလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“သူတိုင်ချက်အရ ဝတ္တရားအတိုင်း ဂါတ်ကို ခေါ်သွားရမှာပဲ”

“ဂါတ်ကို” ဟု မလှကြည်က လိုက်၍ဆိုမိလေ၏။

ထွန်းရွှေကလည်း “ဂါတ်ကို” ဟုဆိုတာ သဘောကျပုံကို ပြလေ၏။

“အို... စောစောက ဒါကို မတွေးမိဘူးရှင်။ ဂါတ်ကို ဟုတ်လား” ဟု မလှကြည်က ဆိုပြီးနောက် ဇော်ဝင်းအား “ကျွန်မကို ဂါတ်ခေါ်သွားရင် ကိုဇော်ဝင်းလည်း လိုက်မယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလေ၏။

“အို...မလှကြည် ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်ရောက်ရောက် မြေအဆုံး မိုးအဆုံး လိုက်မှာပဲ”

ထွန်းရွှေသည် လေသံတစ်မျိုးပြောင်းကာ “ဒီလိုလေ ဒီကိစ္စဟာ ရုံးတွေဂါတ်တွေ ရောက်ရအောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မလှကြည်သာလိုက်ခဲ့ပြီး ဦးမြဘူးနဲ့ ပြောကြဆိုကြရင် မလှကြည်ရဲ့ အပေါ်မှာလည်း အပြစ်ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အေးအေးနဲ့ ပြီးသင့်တဲ့ကိစ္စ ပြီးပါစေပေ!” ဟု ပြောလေ၏။

“အို... မဟုတ်ဘူး... ဖြစ်မယ့်ဖြစ်လည်း ဂါတ်ရောက်တဲ့အထိ ဖြစ်တာပဲကောင်းတယ်။ ဒါမှအေးမယ်”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး နင်ရူးနေတာလား” ဟု ထွန်းရွှေက ဒေါဖောင်းလာပြီး သီးသီးနှင့်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ဤတွင် မလှကြည်သည် အကြိတ်တစ်ချက်ရလာကာ “ကိုဇော်ဝင်း သူ့ကိုလုပ်လိုက်စမ်းရှင်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇော်ဝင်းသည် ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ဘဲ ထွန်းရွှေ၏မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်တည်း စွပ်၍တင်လိုက်လေ၏။

ဇော်ဝင်းမှာ အားကစားလေ့ကျင့်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏လက်သီးချက်မှာ ပြင်းထန်ရကား ထွန်းရွှေမှာ ချာလည် လည်သွားရာ လမ်းဘေးသံမဲတလင်းပေါ်သို့ ကိုင်၍ရိုက်လိုက်သလို လဲကျ၍မသွားအောင် ပုလိပ်က ဆီးတမ်းဖမ်းလိုက်ရလေ၏။

“ကဲ စောစောက ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်မဖမ်းနိုင်ပေမယ့် အခုဖမ်းရတော့မယ်။ ကျုပ်ရှေ့မှာပဲ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှုဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျား ဝတ္တရားအတိုင်းလုပ်လေ” ဟု ဇော်ဝင်းက ဆိုလေ၏။

“ဘယ်ဂါတ်ကိုခေါ်မလဲ” ဟု ထွန်းရွှေကမေးလေ၏။

“တောင်လုံးပြန်ဂါတ်ကို အနီးဆုံးပဲ။ ကျုပ်က တရားခံနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှေ့ကသွားမယ်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကားနဲ့ နောက်ကလိုက်ခဲ့”

ဒရိုင်ဘာနှစ်ယောက်စလုံးမှာ မိမိတို့တာဝန်ကျလာပြီဖြစ်၍ ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်မှာ နောင်ဂျိန်ခန်းသို့ ရောက်ခါမှ အားရအောင် မကြည့်လိုက်ရဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ပြတ်သွားသည့်အတွက် မကျေမချမ်းဖြစ်နေကြစဉ် ကားနှစ်စီးသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဂါတ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဇော်ဝင်းက ဦးစွာ ဆင်း၍ ငွေတစ်ဆယ်တန်ကို ဒရိုင်ဘာအား ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာကျေနပ်ရွှင်ပြုံး၍ သွားလေ၏။ ထိုနောက်မှ ကားပေါ်က ပုလိပ်နှင့် မလှကြည်တို့ ဆင်းလာကြပြီးလျှင် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်ရပ်၍ နောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြရာ ထွန်းရွှေ၏ကား ပါ၍မလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟိုကား ဘယ့်နှယ်လဲ ပါမလာပါလား။ ကျုပ်က လိုက်လာတယ်မှတ်လို့”

“သူမလာလည်း ကျွန်မတို့ချည်း ဂါတ်ထဲဝင်ကြမယ်လေ”

“အို တရားလိုမှမရှိဘဲ ခင်ဗျားတို့ကိုဖမ်းမထားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီးအဖမ်းခံမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အင်စပိတ်တော်ကို တိုင်ချက်ပေးလေ”

“ဪ... ဟုတ်တယ် စောစောက သတိမရဘူး။ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတိုင်ချက်ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ ဂါတ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

“ဘာအမှုလဲ” ဟု အင်စပိတ်တော်က မေးလေ၏။

“လက်ရောက်ကျူးလွန်မှု” ဟု ပုလိပ်ကဖြေလေ၏။

“ဘယ်သူက တရားလို၊ ဘယ်သူက တရားခံလဲ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး တရားခံတွေပဲ။ တရားလို ပါမလာဘူး။ အခု တရားလိုမရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မက တိုင်ချက်တစ်ခု ဖွင့်ပါရစေ”

“လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုအတွက်လား”

“အဲဒီအမှုဖြစ်ရတဲ့အထိ တိုင်ချက်ဖွင့်ချင်ပါတယ်”

ဟု မလှကြည်က စကားပလ္လင်ခံကာ ဆက်လက်၍ “ဒီလို ပါ... ကျွန်မက အမျိုးသားစီးပွားရေးလိမ္မာတက်မှာ စာရေးလုပ်ပါတယ်။ မန်နေဂျာ ဦးမြဘူးလက်ထောက်က ကိုထွန်းရွှေပါ။ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ ငွေစာရင်းတွေ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်၊ အလုပ်အကိုင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးပြီး နောက်ဆုံး လိမ္မာတက်ဖျက်သင့်မဖျက်သင့်၊ ဆက်ပြီးလုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားရအောင် ဒါရိုက်တာအစည်းအဝေးကို ဒီညနေခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ဒါရိုက်တာအကြီးဆုံး ဦးဘိုးသွင်က စာရင်းတွေကို အားလုံးတင်ပြပြီး တစ်ခုမကျန် စစ်ဆေးဖို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောတဲ့အခါမှာ ဦးမြဘူးဟာ တစ်ခါတည်း မျက်နှာပျက်သွားတာပဲ။ စင်စစ်ကြားသိရသမျှမှာ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ဦးမြဘူးထင်သလို ချယ်လှယ်နေတာပဲ။ အဲဒီလို ဦးဘိုးသွင်က ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးမြဘူးက သူ့လူတွေကို အချက်ပေးလိုက်တယ်။ အချက်ပေးပုံက စားပွဲပေါ်မှာ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အမြဲတင်ထားပြီး သူ့လက်တွေဟာ ကြေးနန်းရိုက်သလို အချက်ပြနေတယ်။ ကျွန်မ ၁၈ နှစ်တုန်းက ကြေးနန်းရုံမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့လက်လှုပ်ရှားတာကို ကြည့်တဲ့အခါ ညာဘက်လက်က “ဒေါ့ဒီ” ဘယ်ဘက်လက်က

“ဒက်ရှ်” အဖြစ်ထားပြီး အချက်ပြနေတယ်။ သူ့အချက်ပြတဲ့ စကားလုံးတွေ ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ “အားလုံးပေါ်ပြီ ပြေးကြပေတော့” လို့ အချက်ပေးလိုက်တာကို ကျွန်မ တွေ့ရတာပဲ။ အဲဒီအချက်ပေးတာကို ကျွန်မ အကဲခတ်နေကြောင်း သူ့ရိပ်မိသွားပြီး ကျွန်မနာမည်ကိုပါ အချက်ပြတာတွေ့ရတော့ ကျွန်မသိသွားပြီး ကျွန်မကို သတိထားဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အချက်ပေးလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိတာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ဒါရိုက်တာတွေ နောက်ကရပ်နေတဲ့ ဦးဘဟန်၊ ဦးစံတင်နဲ့ ကိုထွန်းရွှေတို့ကလည်း သူ့လက်ပြအချက်ပေးတာကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတင်ပဲ ကျွန်မလည်း သူတို့အလစ်မှာ ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ။ ထွက်ပြေးပြီး အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မနဲ့အတူတူနေတဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီး မခင်စီလည်း ဇာတ်တိုက်ဖို့ သွားနေ၊ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိ၊ တစ်ယောက်တည်း မနေရတော့ဘဲ အကျိုးအကြောင်းအလုံးစုံကို ဒါရိုက်တာအကြီး ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဦးဘိုးသွင်ကိုသွားပြီးပြောမယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကိုလည်း အကာအကွယ် တောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး မခင်စီသုံးတဲ့ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ရုပ်ဖျောက်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပဲ။ ကိုထွန်းရွှေနဲ့ မတွေ့မီတုန်းကတော့ ဦးဘိုးသွင်ဆီသွားဖို့ပဲ စိတ်ကူးထားတာ။ အခု ကိုထွန်းရွှေနဲ့ ပုလိပ်အမှုထမ်းကို တွေ့ရတော့မှ ဂါတ်မှာတိုင်ချက်ပေးဖို့ပါ သတိရတော့တာပဲ”

အင်စပိတ်တော်သည် တိုင်ချက်ကိုလိုက်၍ ရေးပြီး သည့်အဆုံးတွင် မလှကြည်က “ကျွန်မကို ဒီညဒီဂါတ်မှာပဲ ထားပါတော့။ ကျွန်မ မပြန်ရဲဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

“အို မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘဲ ကျုပ်တို့ဂါတ်မှာ ထားချင်လို့မရဘူး”

“အဲဒါခက်တာပဲ” ဟု မလှကြည်က ညည်းတွားကာ ခေါင်းကို ငုံ့နေပြီးနောက် ဇော်ဝင်း၏ မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်ကာ “ကိုဇော်ဝင်းမှာ အတူတူနေတဲ့ အမေတို့၊ နှမတို့ မိန်းမသားထဲက တစ်ယောက်ယောက် မရှိဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“အမေရော၊ နှမရော ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မ...”

ဇော်ဝင်းသည် ၅ စက္ကန့်မျှ အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် မိမိအိမ်သို့ခေါ်ရန် သဘောတူကြောင်းကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။

“တကယ်လို့ ကိုထွန်းရွှေလိုက်လာပြန်ရင်ကော”

“ဒီမှာလေ..” ဟုဆိုကာ ဇော်ဝင်းသည် လက်သီးကို ဆုပ်၍ လက်မောင်းကြွက်သားကို ထုတ်ပြရာ မလှကြည် သည် အားရနှစ်သက်၍ မဆုံးသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့် နေလေ၏။

ခဏမျှကြာသောအခါ နှစ်ဦးသား မိမိတို့စောစောက စီးသည့် တက္ကစီပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲကာ ဂါတ်မှထွက်လာကြ လေ၏။

“ရှင့်အမေက မေးရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“အမေက မိန်းမပေးစားချင်တာ ကြာလှပြီ...အဲဒီ တော့ မိန်းမခိုးလာတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်...”

“ဘယ်လမ်းလဲဆရာ...” ဟု ဒရိုင်ဘာက လှမ်းမေး လိုက်သဖြင့် စကားပြတ်သွားသည့်အတွက် ဇော်ဝင်းက

“မောင်းချင်ရာသာမောင်းကွာ... ဦးတည့်ရာသာမောင်း... စကားဆုံးတော့မှ သွားချင်တဲ့နေရာ ပြောမယ်” ဟု ဇော်ဝင်း က ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဇော်ဝင်းနှင့် မလှကြည်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မောရင်း ကားခေါ်ရာသို့ ပါသွားကြလေ၏။

❖
အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၈၊ ၁၉၄၈၊ ဇန်နဝါရီ၊
၅မဝ မဂ္ဂဇင်း